

ва граница-тъ на Имперіа-тъ да си приготи Татарски проводници и прѣводители (терджумане), кои-то едни въ тоя случай можяхъ да му дадѣтъ да разумѣе за тоя народъ, къмъ богото бы отхождалъ. Весма естествено е, че тии прѣводители или проводници шяхъ да дадѣтъ да разумѣе посланикъ-тъ тоя народъ на таково имя, подъ каквото е той былъ извѣстенъ на тѣхный языкъ. Така и ако да въобразимъ, че Бухарскій, или Хивинскій посланикъ прѣминува Германіа, Русскій народъ шяхе да му даде да разумѣе Дайчеры-ты, подъ имя-то Нѣнци. Това, что казахъ тука, може да ся поваже нѣкому излишне; обаче то' е нужно за това понятіе и за объясненіе-то тѣхъ работъ.

И така нѣма никакво съмнѣніе и за това, че и Византійскій посланикъ ся нахождаше въ такыя обстоятелства. Като врьваше едно между Българе-ты, а друго между Руссы-ты; той трѣбваше да има водители и отъ други земи; или Българе само были, или Русси, все едно е; зачто и два-та народа бяхъ Славянскы.

Това посланничество описа Менаандръ Протекторъ въ прѣкрасно-то свое съчиненіе за Посланичествата-та; той казва, че „Земархъ, (имя-то на Посланика), като прѣмина рѣка-тъ Гіехъ или Іехъ и Данхъ, отиде на велика-тъ рѣка Аттель (Волга) и у народа Угоре.“ Осванъ това и въ исто-то начяло на описаніе-то спомянава за Угре-ты, които были побѣдени отъ Аваре-ты (сир. отъ Таврическы-ты Българе, или отъ Донскы-ты, сир. Козаре-ты). Отъ това ся види, че тии сж ся биди. Така и Агаѳій спомянува за Омгоре-ты, и Симоката за Огре-ты, Огоре-ты.

И какъ явно, какъ прѣкрасно ся подтвърдява това сказаніе за Грьцко-то посланничество отъ тука:

1) Че наши-ти Угре въ Грьцкы-ты исторіи станахъ Угоре, Огоре, Онгоре; нѣ отъ това ничто: тии Огори, кои-то Грьци-ти нарекоха така, все си останахъ Угре у Българе-ты и у Руссы-ты.

2) Че Угре, или Югра сж были дѣйствиелно на Вѣстокъ, а не на брѣгове-ты на Ледовито море, както това мнозина сж сякали.